FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER
föredraget den 5 juni 2003 [1]

Inledning

1. Landesgericht Eisenstadt önskar, i egenskap av förundersökningsdomstol [2] få klarhet i huruvida rådets förordning (EG) nr 3295/94 av den 22 december 1994 om åtgärder för att förhindra övergång till fri omsättning, export, återexport eller hänförande till ett suspensivt arrangemang av varumärkesförfalskade och pirattillverkade varor (nedan kallad förordningen mot pirattillverkning) [3] utgör hinder för att tillämpa nationella föreskrifter i vilka det inte föreskrivs påföljder för handlingar genom vilka sådana varor hänförs till ett tullförfarande för extern transitering.

2. Detta mål rör två frågor; för det första är den tolkning som den nationella domstolen gör av den omtvistade nationella bestämmelsen inte självklar och för det andra kan den omtvistade nationella bestämmelsen, enligt Landesgerichts tes, ifrågasättas till den del den motsvarar en underlåtenhet att vidta åtgärder. EG-domstolen skall följaktligen uttala sig om något som liknar ett fördragsbrott.

Bakgrund och förfarandet i den nationella domstolen

3. Såsom framgår av beslutet att hänskjuta frågan ägde de omständigheter som utgör bakgrunden till denna begäran om förhandsavgörande rum under tiden november 2000 till juli 2001 och kan sammanfattas på följande sätt.

4. Företaget Montres Rolex S.A., innehavare av flera klockvarumärken, ansökte i november 2000 om inledande av rättslig utredning mot okända personer. Vidare begärde företaget att ett parti klockor som var förfalskade exemplar av dess märkesklockor skulle beslagtas samt att dessa klockor efter det att förfarandet avslutats

1 — Originalspråk: spanska.

2 — Österrikiska Landesgericht är ordinarie domstol i första instans för tvistemål och brottmål såvitt det inte rör sig om mål som faller under Bezirksgerichts (distriktsdomstolens) behörighet, liksom överklagande av denna senare domstols avgöranden.

3 — EGT L 341, s. 8; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 77. I dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 241/1999 av den 25 januari 1999 (EGT L 27, s. 1).

skulle förstöras. Enligt företagets uppfattning hade klockorna sitt ursprung i Italien och skulle sändas vidare till Polen.

5. I juli 2001 ingav företagen Tommy Hilfinger Licensing Inc. och La Chemise Lacoste S.A.[4] en liknande ansökan om utredning avseende klädesplagg som utan varumärkesinnehavarnas medgivande var försedda med deras respektive varumärken och om att varorna skulle förstöras. Samma dag ansökte företagen Guccio Gucci SpA och The Gap Inc., när det gällde olika hudvårdsprodukter och klädesplagg som var avsedda för Slovakien, om inledande av utredning mot personer misstänkta för att ha gjort intrång i deras varumärkesrätt, nämligen den verkställande direktören eller ansvariga innehavaren av ett företag med säte i Peking (Kina) eller den som var ansvarig för ett företag med säte i Bratislava (Slovakien). I båda fallen rörde det sig, enligt anmälarna i den nationella domstolen, om varor som kom från Kina och skulle sändas vidare till Slovakien. Liksom i de tidigare fallen begärde anmälarna att varorna skulle beslagtas och senare förstöras.

6. Samtliga dessa misstänkta märkesförfalskningar kvarhölls hos tullkontoret i Kittsee.

4 — Den nationella domstolen meddelade den 8 mars 2003 att La Chemise Lacoste S.A. hade återkallat sin talan.

Tillämpliga gemenskapsrättsliga bestämmelser

7. Tullmyndigheterna kvarhöll varorna i respektive fall med stöd av förordningen mot pirattillverkning.

8. Denna förordning syftar till att förhindra att varumärkesförfalskade och pirattillverkade varor släpps ut på marknaden och i detta syfte vidta åtgärder för att effektivt bekämpa den illegala handeln med sådana varor (andra skälet). I detta syfte fastställs å ena sidan de villkor under vilka tullmyndigheterna skall ingripa i fråga om varor som misstänks vara varumärkesförfalskade eller pirattillverkade och som införs för fri omsättning, export eller återexport eller påträffas då kontroll sker av varor *som hänförs till ett suspensivt arrangemang* (artikel 1.1 a) och å andra sidan de åtgärder som skall vidtas av de behöriga myndigheterna med avseende på dessa varor om det har fastställts att de verkligen är varumärkesförfalskade eller pirattillverkade (artikel 1.1 b).

9. Övergång till fri omsättning, export, återexport eller hänförande till ett suspensivt arrangemang av varor som efter genomförandet av kvarhållandeförfarandet har befunnits vara varumärkesförfalskade eller pirattillverkade skall vara förbjuden (artikel 2).

10. Av artikel 3 framgår att innehavaren av ett varumärke, en upphovsrätt eller närstående rättigheter eller en mönsterrätt (nedan kallad rättighetsinnehavaren) kan inge en skriftlig ansökan till den behöriga enheten vid tullmyndigheten om att denna skall ingripa mot de varor som han misstänker vara varumärkesförfalskade eller pirattillverkade. Denna ansökan skall innehålla en tillräckligt detaljerad beskrivning av varorna och ett bevis på att den sökande är rättighetsinnehavare för dessa varor. Sedan behandlas ansökan av den behöriga enheten, som genast skriftligen skall underrätta den sökande om sitt beslut.

11. Om ett tullkontor, till vilket beslutet om att bevilja en ansökan från rättighetsinnehavaren har överlämnats, efter att, om så är nödvändigt, ha rådgjort med den sökande finner det klarlagt att vissa varor motsvarar beskrivningen av de varumärkesförfalskade eller pirattillverkade varorna i detta beslut, skall tullkontoret i enlighet med artikel 6.1 första stycket i förordningen mot pirattillverkning uppskjuta frigörandet av varorna eller kvarhålla dessa.

12. Enligt artikel 8.1 och 8.2 får en rättighetsinnehavare som utsatts för rättighetsintrång, utan att det påverkar tillämpningen av andra rättsliga medel som står till buds, begära att pirattillverkade varor skall förstöras eller placeras utanför de kommersiella kanalerna eller att andra åtgärder skall vidtas som har till resultat att de berörda personerna berövas de ekonomiska fördelarna av verksamheten.

13. Artikel 11 har följande lydelse:

"Varje medlemsstat skall också införa straffåtgärder som skall tillämpas vid överträdelse av artikel 2. Sådana straffåtgärder skall vara så kännbara att de motiverar efterlevnad av gällande bestämmelser."

14. Enligt 84.1 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om

inrättandet av en tullkodex för gemenskapen[5] (nedan kallad tullkodexen) gäller begreppet "suspensivt arrangemang" när den används i fråga om icke-gemenskapsvaror, bland annat extern transitering.

15. I artikel 91.1 i tullkodexen föreskrivs följande:

"Förfarandet för extern transitering skall medge befordran från en plats till en annan inom gemenskapens tullområde av

a) icke-gemenskapsvaror utan att dessa varor beläggs med importtullar och andra avgifter eller blir föremål för handelspolitiska åtgärder,

b) gemenskapsvaror som är föremål för en gemenskapsåtgärd som förutsätter export av varorna till tredje land och för vilka tullformaliteterna för denna export har uppfyllts."

Tillämpliga österrikiska bestämmelser

16. Enligt 60.1 och 60.2 § i Markenschutzgesetz (lagen om varumärkesskydd — nedan kallad MSchG)[6] skall den dömas som gör intrång i en varumärkesrätt vid affärsförbindelser, särskilt vid utövandet av yrkesverksamhet (60.1 §), eller som utan tillstånd använder ett namn, en firma eller det särskilda kännetecknet för ett företag eller tecken som liknar dessa kännetecken för att märka varor eller tjänster enligt 10a § så att det ger upphov till förväxling vid affärsförbindelserna (60.2 §).

17. Som användning av ett kännetecken för att märka en vara eller en tjänst anses enligt 10a § *i synnerhet* följande: (1) användningen av kännetecknet på varan eller dess förpackning eller på föremål med avseende på vilka tjänsten skall utföras, (2) användningen av kännetecknet när varan eller tjänsten erbjuds, marknadsförs eller innehas, (3) användningen av kännetecknet på varan vid import eller export, (4) användningen av kännetecknet i affärshandling, upplysning eller reklam.

5 — EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4.

6 — Bundesgesetzblatt nr 260/1970.

Tolkningsfrågan

18. Landesgericht Eisenstadt beslutade den 17 januari 2002 att förena de tre målen med syftet att i enlighet med artikel 234 EG ställa följande tolkningsfråga till EG-domstolen: [7]

"Utgör artikel 2 i rådets förordning (EG) nr 3295/94 av den 22 december 1994 om åtgärder för att förhindra övergång till fri omsättning, export, återexport eller hänförande till ett suspensivt arrangemang av varumärkesförfalskade och pirattillverkade varor, i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 241/1999 av den 25 januari 1999, hinder för att tillämpa en nationell bestämmelse — nämligen 60.1 och 60.2 § MSchG, jämförd med 10a § MSchG — som kan tolkas på så sätt att det inte utgör ett brott att endast transitera varor som har tillverkats eller släppts ut på marknaden i strid med varumärkesrättsliga bestämmelser?"

Förfarandet i EG-domstolen

19. Montres Rolex S.A., Guccio Gucci SpA, The Gap Inc., den österrikiska och den finländska regeringen samt kommissionen har genom deras företrädare lämnat in skriftliga yttranden till EG-domstolen. Någon muntlig förhandling har inte ägt rum.

Analys av tolkningsfrågan

Om EG-domstolens behörighet

20. De anmälande företagen, som väckt talan om beslag i målet i den nationella domstolen, motsätter sig tolkningsfrågan med hänvisning till att de nationella domstolarna endast kan ställa en tolkningsfråga till EG-domstolen om en tvist är anhängig vid dessa och de skall fälla avgörande inom ramen för ett förfarande som är avsett att leda till ett avgörande av rättskipningskaraktär. [8]

Så är inte fallet beträffande förfarandet med åtgärder för bevisupptagning vid den nationella domstolen, eftersom man med åtgärderna endast avser att fastställa de faktiska omständigheterna, så att åtalet skall kunna antingen läggas ned eller fullföljas tillsammans med bevisupptagningen.

7 — Såsom den lyder efter den nationella domstolens egna rättelser som skickats den 4 mars 2002.

8 — Beslut av den 18 juni 1980 i mål 138/80, Borker (REG 1980, s. 1975; svensk specialutgåva, volym 5, s. 237), punkt 4, och av den 5 mars 1986 i mål 318/85, Greis Unterweger (REG 1986, s. 955), punkt 4, och dom av den 19 oktober 1995 i mål C-111/94, Job Centre (REG 1995, s. I-3661), punkt 9.

21. Detta påstående skall, i enlighet med gällande rättspraxis, underkännas.

22. EG-domstolen har i dom av den 11 juni 1987 i målet Pretore di Salò [9] redan uttryckligen godtagit att en nationell domstol i egenskap av förundersökningsdomare kan hänskjuta en begäran om förhandsavgörande som kan leda till ett beslut om att förundersökningen skall läggas ned, att den åtalade skall instämmas eller att åtalet skall efterges, men vilket under alla förhållanden inte kan skapa ett orubbligt processläge och inte heller enligt nationell rätt utgör en rättegångshandling som måste uppfylla grundläggande rättssäkerhetskrav. [10] I dom av den 21 april 1988 i målet Pardini [11] har EG-domstolen besvarat frågor i ett förfarande om interimistiska åtgärder som kunde godkännas, ändras eller upphävas.

Det finns en mängd prejudicerande domar i vilka EG-domstolen har uttalat sig i mål mot okända personer. [12] Den har endast vägrat att godta några frågor som ställts av en företrädare för åklagarmyndigheten som i egenskap av part i målet endast begärde att den behöriga domstolen skulle vidta åtgärder för bevisupptagning. [13] Dessa förhållanden föreligger inte i förevarande mål.

Det förhåller sig tvärt om så att Landesgericht, såsom följer av påståendet av anmälarna i målet vid den nationella domstolen och av beslutet om hänskjutande, skall avgöra huruvida det är lämpligt att vidta åtgärder som, bortsett från eventuella påföljder, kan leda till beslag av de varor som kvarhållits och att dessa förstörs. Dessa åtgärder måste följaktligen anses vara av rättskipningskaraktär.

23. För övrigt framgår det av fast rättspraxis att även om det är lämpligt att sakförhållandena är klarlagda och att de frågor som uteslutande skall bedömas enligt nationell rätt är avgjorda när ärendet hänskjuts till domstolen, så ankommer det uteslutande på den nationella domstolen att välja den från processuell synpunkt mest lämpliga tidpunkten för att framställa en begäran om förhandsavgörande. [14]

24. Jag anser att EG-domstolen är behörig att besvara den av Landesgericht Eisenstadt ställda frågan.

9 — Mål 14/86 (REG 1987, s. 2545; svensk specialutgåva, volym 9, s. 111). Se i synnerhet sjunde punkten, som följde generaladvokaten Mancinis förslag till avgörande.

10 — Se den italienska regeringens yttrande i förhandlingsrapporten.

11 — Mål 338/85 (REG 1985, s. 2041).

12 — Se dom av den 5 maj 1977 i mål 110/76, Pretore di Cento (REG 1977, s. 851), av den 22 september 1988 i mål 228/87, Pretura unificata di Torino (REG 1998, s. 5099), av den 16 januari 1992 i mål C-373/90, X (REG 1992, s. I-131), och av den 12 december 1996 i de förenade målen C-74/95 och C-129/95, X (REG 1996, s. I-6609).

13 — Se domen i de förenade målen C-74/95 och C-129/95 (ovan fotnot 12).

14 — Dom av den 10 mars 1981 i de förenade målen 36/80 och 71/80, Irish Creamery (REG 1981, s. 735; svensk specialutgåva, volym 6, s. 29), punkterna 5–8, av den 20 juli 1984 i mål 72/83, Campus Oil (REG 1984, s. 2727; svensk specialutgåva, volym 7, s. 633), punkt 10, av den 19 november 1998 i mål C-66/96, Høj Pedersen m.fl. (REG 1996, s. I-7327), punkterna 45–46, och av den 30 mars 2000 i mål C-236/98, JämO (REG 2000, s. I-2189), punkterna 30–31.

Prövning i sak

25. Kommissionen har med rätta understrukit att det inte klart framgår av redogörelsen vilka konkreta tullbestämmelser som varorna i respektive fall omfattas av. Den nationella domstolen har i själva verket, när det gäller den talan som har väckts av Montres Rolex S.A., beskrivit en transport mellan Italien och Slovakien, en situation som inte omfattas av förordningen mot pirattillverkning om det rör sig om varor som redan övergått till fri omsättning inom gemenskapens territorium.

26. Man kan emellertid, mot bakgrund av tolkningsfrågans lydelse och det slags förklaringar som återfinns i beslutet att hänskjuta frågan och i anmälarnas yttranden i tvisten i den nationella domstolen, utgå från att varorna har omfattats av förfarandet för extern transitering.

27. Den nationella domstolen önskar i sak få klarhet i frågan om förordningen mot pirattillverkning utgör hinder för att tillämpa en nationell bestämmelse som "kan tolkas på så sätt" att det inte är straffbart att endast transitera varumärkesförfalskade varor.

28. Det är inte enkelt att besvara denna fråga, såsom den har ställts.

29. Det ankommer på EG-domstolen, inom ramen för ett förhandsavgörande, att tolka gemenskapsrätten. Den nationella domstolen synes, trots vad som låter sig förstås utifrån några yttranden som ingetts i detta mål, inte hysa några tvivel i fråga om innehållet i förordningen mot pirattillverkning.

30. Som jag redan har anfört vad gäller målet Polo/Lauren, som utmynnade i en dom av den 6 april 2000, [15] råder det enligt en bokstavstolkning inget tvivel om att förordningen omfattar sådana fall som är aktuella i detta mål. Tullmyndigheternas ingripande i fråga om varor som misstänks vara varumärkesförfalskade eller pirattillverkade och som införs för fri omsättning, export eller återexport eller påträffas då kontroll sker av varor *som hänförs till ett suspensivt arrangemang* regleras i förordningen, enligt dess rubrik, dess tredje skäl och dess artikel 1.1 a. Den tekniska termen "suspensivt arrangemang" gäller allmänt tullförfarandena "lagring i tullager", "aktiv förädling enligt ett suspensionssystem",

15 — Mål C-383/98 (REG 2000, s. I-2519), nedan kallad domen i målet Polo/Lauren.

"bearbetning under tullkontroll", "temporär import" och "*extern transitering*" enligt artikel 84.1 i tullkodexen.

I denna kodex definieras begreppet "extern transitering". Sålunda skall den externa transiteringen medge befordran från en plats till en annan inom gemenskapens tullområde av icke-gemenskapsvaror utan att dessa varor beläggs med importtullar och andra avgifter eller blir föremål för handelspolitiska åtgärder (artikel 91.1 a i tullkodexen). Följaktligen är förordningen mot pirattillverkning uttryckligen tillämplig på varor som transiteras genom gemenskapen och som har avsänts från ett tredje land till ett annat tredje land.

31. I förordningen mot pirattillverkning avses vidare med "varumärkesförfalskade varor" *alla* varor som på olika sätt "kränker de rättigheter som tillkommer varumärkesinnehavaren i fråga enligt gemenskapslagstiftningen eller lagstiftningen i den medlemsstat i vilken ansökan om ingripande av tullmyndigheterna görs" (artikel 1.2 a).

32. Av ordalydelsen i förordningen mot pirattillverkning framgår följaktligen att den utan rimligt tvivel är tillämplig på ett fall där varor som antas vara varumärkesförfalskade befinner sig under extern gemenskapstransitering från ett tredje land till ett annat tredje land.

33. Antagandet av förordning nr 241/1999 [16] innebär en bekräftelse av och motsäger således inte alls denna bokstavstolkning. Här är det faktiskt av intresse att den sistnämnda förordningen är en logisk följd av förordningarna nr 3842/86 [17] och nr 3295/94, eftersom den utsträcker de nationella myndigheternas möjligheter att ingripa i fråga om allt fler tullförfaranden.

34. Giltigheten av förordningen mot pirattillverkning är inte heller ifrågasatt. Gemenskapen är i enlighet med artikel 133 EG (artikel 113 i fördraget när förordningen antogs) behörig att fastställa en gemensam reglering för att kunna ha kontroll över varumärkesförfalskning inom ramen för ett suspensivt tullarrangemang, såsom extern transitering. Med stöd av denna bestämmelse är gemenskapen behörig att fastställa enhetliga principer beträffande befordran

16 — Se ovan fotnot 3.

17 — Rådets förordning (EEG) nr 3842/86 av den 1 december 1986 om åtgärder för att förhindra övergång till fri omsättning av varumärkesförfalskade varor (EGT L 357, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 4, s. 213).

från en plats till en annan inom gemenskapens tullområde av icke-gemenskapsvaror eller av exportvaror för vilka tullformaliteterna för denna export har uppfyllts och att föreskriva att tullmyndigheterna vid sådan befordran skall kvarhålla varor som misstänks vara varumärkesförfalskade eller pirattillverkade.

35. Detta bekräftades av EG-domstolen i domen i målet Polo/Lauren. [18]

36. Denna tolkning av förordningens tillämpningsområde gäller självfallet oavsett inom vilket slags förfarande (tvistemål, brottmål eller administrativt förfarande) som frågan uppkommer.

37. För övrigt föreskrivs i artikel 11 första meningen i förordningen mot pirattillverkning, jämförd med artikel 2 i samma förordning, att varje medlemsstat skall införa straffåtgärder mot överträdelse av förbudet mot övergång till fri omsättning, export, återexport eller *hänförande till ett suspensivt arrangemang* av varumärkesförfalskade och pirattillverkade varor.

38. Av vad som anförts ovan framgår att om en medlemsstat inte har antagit föreskrifter genom vilka det kan meddelas påföljder för något av de handlingssätt som avses i artikel 11, skulle det, förutom att det skulle stå i strid med gemenskapsrätten, kunna röra sig om ett fördragsbrott, som kan bli föremål för ett förfarande enligt artiklarna 226 EG och 227 EG.

Detta gäller framför allt när fördragsbrottet, liksom i detta fall, består i en bristfällig lagstiftning. Detta kan jämföras med situationer där gemenskapsrätten utgör hinder för att tillämpa befintliga nationella bestämmelser. EG-domstolens tolkning skulle därmed i praktiken kunna jämställas med att ett fördragsbrott konstateras. [19]

39. Den nationella domstolen har förklarat att förundersökningsåtgärder är villkorade av att det påstådda handlingssättet är straffbart. Vidare är enligt artikel 7 i den europeiska konventionen om de mänskliga

18 — Se ovan punkt 30.

19 — Betänk, utan att behöva gå längre, domen av den 8 april 1976 i mål 43/75, Defrenne II (REG 1976, s. 455; svensk specialutgåva, volym 3, s. 59), i vilken ett nationellt system ansågs stå i strid med det gemenskapsrättsliga förbudet mot könsdiskriminering och vars följder liknades vid följderna av ett fördragsbrott.

rättigheterna [20], som i Österrike har grundlagsstatus, förbjudet att bestraffa gärningar som, vid den tidpunkt då de begicks, inte utgjorde brott. Denna grundläggande rättsprincip återfinns även i 1.1 § i den österrikiska brottsbalken (Strafgesetzbuch).

40. Enligt 60.1 och 60.2 § skall den dömas som gör intrång i ett varumärke eller som utan tillstånd använder ett namn, en firma eller det särskilda kännetecknet för ett företag eller ett tecken som liknar dessa kännetecken för att märka varor eller tjänster enligt 10a § så att det kan ge upphov till förväxling vid affärsförbindelserna. I denna senare bestämmelse som definierar användningen av ett kännetecken såsom varumärke, hänvisas till import och export av varor men inte till förfarandet för extern transitering. [21]

41. Enligt Landesgericht kan man därför mot bakgrund av den nämnda rättsprincipen *nullum crimen, nulla poena sine lege* inte göra gällande att endast transitering utgör användning av ett varumärke vid affärsförbindelser, eftersom transitering varken kan anses utgöra import eller export.

42. Den österrikiska regeringen å sin sida anser att uppräkningen i 10 a § MSchG endast är exemplifierande. Detta följer av användningen av uttrycket "särskilt" (*insbesondere*). [22] Härav följer att denna bestämmelse inte hindrar den nationella domstolen från att, i enlighet med artikel 2 i förordningen mot pirattillverkning, kunna anse att varumärkesförfalskning vid transitering utgör en användningsform av kännetecknet.

43. Det synes odiskutabelt att företrädet för den straffrättsliga legalitetsprincipen och dess följder, genom vilka en extensiv tolkning till nackdel för den åtalade förbjuds, [23] är en princip som är gemensam för de konstitutionella traditionerna i samtliga medlemsstater, och i denna egenskap utgör en av gemenskapsrättens allmänna rättsprinciper.

20 — "Ingen får fällas till ansvar för någon gärning eller underlåtenhet som vid den tidpunkt då den begicks inte utgjorde ett brott enligt nationell eller internationell rätt. Inte heller får ett strängare straff utmätas än som var tillämpligt vid den tidpunkt då brottet begicks."

21 — Se ovan punkt 17.

22 — Se ovan punkt 17.

23 — Enligt den europeiska domstolen för de mänskliga rättigheternas dom av den 25 maj 1993 i målet Kokkinakis mot Republiken Grekland (A 260-1 1993) inskränker sig artikel 7 i konventionen inte till att förbjuda att strafflag tillämpas retroaktivt till nackdel för den åtalade, utan den behandlar dessutom, på ett allmänt sett, principen enligt vilken överträdelser och påföljder endast kan anges respektive föreskrivas i lag, samt principen enligt vilken en strafflag inte kan tolkas extensivt till nackdel för den åtalade, exempelvis genom analogisk tolkning.

44. Även om det ankommer på den nationella domstolen ensam att tolka den nationella lagstiftningen, vill jag understryka att enligt fast rättspraxis skall den nationella rätten, i den utsträckning det är möjligt enligt den nationella rättsordningen, tolkas mot bakgrund av gemenskapsbestämmelsens ordalydelse och ändamål, i syfte att uppnå det resultat som eftersträvas med bestämmelsen. [24]

45. EG-domstolen har emellertid även uttalat att denna skyldighet för den nationella domstolen att vid tolkningen av de relevanta reglerna i nationell rätt beakta direktivets innehåll begränsas av de allmänna rättsprinciper som utgör del av gemenskapsrätten och särskilt av principerna om rättssäkerhet och icke-retroaktivitet. Ett direktiv kan inte i sig och utan hänsyn till en medlemsstats nationella lagstiftning som antagits för dess genomförande medför att det straffrättsliga ansvaret för dem som bryter mot dess bestämmelser fastställs eller skärps. [25]

24 — Se dom av den 4 februari 1988 i mål 157/86, Murphy m.fl. (REG 1988, s. 673; svensk specialutgåva, volym 9, s. 349), punkt 11, av den 13 november 1990 i mål C-106/89, Marleasing (REG 1990, s. I-4135; svensk specialutgåva, volym 10, s. 575), punkt 8, av den 16 december 1993 i mål C-334/92, Wagner Miret (REG 1993, s. I-6911; svensk specialutgåva, volym 14, s. I-477), punkt 20, av den 14 juli 1994 i mål C-91/92, Faccini Dori (REG 1994, s. I-3325; svensk specialutgåva, volym 16, s. I-1), punkt 26, av den 5 oktober 1994 i mål C-165/91, Van Munster (REG 1994, s. I-4661), punkt 34, av den 27 juni 2000 i förenade målen C-240/98—C-244/98, Océano Grupo Editorial och Salvat Editores (REG 2000, s. I-4941), punkt 30, och av den 26 september 2000 i mål C-262/97, Engelbrecht (REG 2000, s. I-7321), punkt 39.

25 — Dom i det ovannämnda målet Pretore di Salò, punkt 20, av den 8 oktober 1987 i mål 80/86, Kolpinghuis Nijmegen (REG 1987, s. 3969; svensk specialutgåva, volym 9, s. 213), punkt 13, av den 26 september 1996 i mål C-168/95, Arcaro (REG 1996, s. I-4705), punkt 37, och av den 12 december 1996 i de ovannämnda förenade målen X (REG 1996, s. I-6609), punkt 24, liksom förslag till avgörande av generaladvokaten Jacobs föredraget den 13 december 1989 i de förenade målen C-206/88 och C-207/88, Vessoso och Zanetti (REG 1990, s. I-1461), punkterna 24—25, och mitt eget förslag till avgörande föredraget den 18 juni 1996 i de förenade målen C-74/95 och C-129/95, X (REG 1996, s. I-6612), punkterna 43–64.

46. Den omständigheten att en medlemsstat inte har definierat de handlingar som med hänsyn till gemenskapsrätten skall anses rättsstridiga kan, för denna stat, som mest utgöra ett fördragsbrott, i fråga om vilket kommissionen eller en annan medlemsstat kan väcka talan med stöd av artiklarna 226 EG och 227 EG. Åtal kan emellertid inte väckas mot enskilda i denna stat för handlingar som är rättsstridiga enligt gemenskapsrätten men som inte är straffbara enligt de nationella bestämmelserna.

47. Slutligen skall det framhållas att även om nämnda rättspraxis har utvecklats i fråga om direktiv gäller den även i förhållande till bestämmelser som artikel 11 i förordningen mot pirattillverkning, vilken ålägger medlemsstaterna en skyldighet att uppnå ett resultat.

48. Utöver nämnda riktlinjer kan EG-domstolen inte ställa andra krav utan att blanda sig i tolkningen av nationella regler, något som enligt artikel 234 EG ligger utanför dess behörighet.

Förslag till avgörande

49. Jag föreslår följaktligen att domstolen besvarar den fråga som har ställts av Landesgericht Eisenstadt på följande sätt:

1. Artikel 11 i rådets förordning (EG) nr 3295/94 av den 22 december 1994 om åtgärder för att förhindra övergång till omsättning, export, återexport eller hänförande till ett suspensivt arrangemang av varumärkesförfalskade och pirattillverkade varor, är tillämplig när varor, som befinner sig under transitering från en stat som inte tillhör Europeiska gemenskapen till en annan stat som inte heller tillhör Europeiska gemenskapen provisoriskt kvarhålls i en medlemsstat av tullmyndigheterna i den staten.

2. Den nationella domstolen är skyldig att, i den utsträckning det är möjligt enligt dess egen rättsordning, tolka den nationella rätten mot bakgrund av gemenskapsbestämmelsens ordalydelse och ändamål, i syfte att uppnå det resultat som eftersträvas med bestämmelsen.

3. Denna skyldighet att göra en tolkning som är konform med gemenskapsrätten kan inte i sig och utan hänsyn till en medlemsstats nationella lagstiftning medföra att det straffrättsliga ansvaret för dem som bryter mot gemenskapsbestämmelsen fastställs eller skärps.